

[Flygaard.]

men det er min opfattelse, at det er tingets medlemmer bekendt, så derfor skal jeg ikke her trætte med en nærmere redegørelse for det.

(Kort bemærkning).

Heinesen (S):

Jeg skal blot sige tre ting til hr. Brusvang.

Den første er, at socialdemokratiet ikke førte boligforhandlinger alene med SF, men igennem et helt år førte endog meget intense drøftelser med hele fem partier om boligpolitiske spørgsmål.

Det andet, jeg gerne vil sige til hr. Brusvang, er, at de spændinger og de konflikter, som hr. Brusvang taler om, forlod socialdemokratiet sammen med hr. Erhard Jakobsen og sammen med hr. Brusvang.

Og det tredje, jeg vil sige til hr. Brusvang, er, at nogle gange kan årsagen til et svar være, at man rammer rigtigt. Det kan også være, at man rammer helt forkert. Det var det sidste, der var tilfældet.

(Kort bemærkning).

Haunstrup Clemmensen (KF):

Jeg er nødsaget til at sige til hr. Poul Dam, at hans sidste indlæg ikke efter min mening bragte yderligere klarhed over, hvordan det kan tænkes, at et medlem af dette ting mener, at det store flertal af kollegerne i folketinget, der i en årrække har stemt for bevillinger til det danske forsvar, i virkeligheden skulle gøre det mod bedre vidende. Der er, senest for ganske nylig, foretaget meningsmålinger, der viser, at et betragteligt flertal i den danske befolkning mener, at vi bør have et forsvar. Så jeg mener stadig, det er en simpel pligt at protestere mod en så udfordrende udtalelse, der slet ikke ligner hr. Poul Dams øvrige debatform, at der bogstavelig talt ikke er nogen i dette folketing, der tror på det danske forsvar. Jo, jeg er sikker på, at det flertal, der er i dette ting, der har stemt for disse bevillinger, ikke gør det til pynt eller af mere eller mindre tilfældige grunde, men fordi de tror på værdien af dette samarbejde inden for Atlantorganisationen.

Anker Jørgensen (S):

De afstemninger, der fandt sted i går, viste, at der ikke i folketinget er nogen egentlig samlet opposition imod de fire partier, der til sidst fandt sammen i et forlig. Jeg synes også, det var interessant at konstatere, at alle afstemningerne var klare. Der var en sikker majoritet for de beslutninger, vi traf. Det kan godt overraske lidt, når man ved, at valget den 4. december 1973 gav et særdeles opsplittet folketing. Det var en opsplitning af folketinget, som samtidig betød, at de fem gamle partier — og dér var SF også med — alle sammen gik meget stærkt tilbage, og det er naturligvis en ringe trøst for socialdemokratiet, der fik et nederlag ved dette valg, at tilbagegangen i gennemsnit for alle partierne var lige stor. Vi må derfor erkende, at der går en utilfredshedsbølge igennem befolkningen. Derfor de nye partier og derfor vel også den lave stemmedeltagelse ved det kommunevalg, vi netop har overstået.

Jeg tror, at noget af forklaringen er, at vi alle sammen, altså befolkningen, ligesom har skruet forventningerne særdeles meget i vejret i de senere år. Man har accelereret stærkere, end den i forvejen stærkt accelererede udvikling kunne bære. Jeg tror derfor, at til trods for store fremskridt er der altså alligevel skabt utilfredshed. Man kunne måske lidt højtideligt kalde det de utilfredsstillede forventningers revolution.

Om vort velfærdssamfund må vi vel nok konstatere, at det ikke virker tilfredsstillende, ikke virker fornuftigt og hensigtsmæssigt på alle områder. Vi må også notere os, at til trods for at megen lighedsbestræbelse er udfoldet, er der stadig adskillige ulighedstendenser i samfundet, og nogle har især mulighed for at snyde sig uden om de fælles forpligtelser til det fælles samfund. Alt dette irriterer og irriterer voldsomt, og så nytter det, det må jeg erkende, ikke så forfærdelig meget at fortælle befolkningen, at vi stadig og helt afgjort, socialt, økonomisk og velfærdsmæssigt, i virkeligheden ligger i toppen.

Socialdemokratiet er jo folketingets største parti, og som sådant føler vi også i opposition et helt afgørende ansvar for den politik, der føres her i folketinget og dermed i det danske samfund. Da statsminister Poul